

Istentisztelet – Húsvét 2. napján

Budapest-Fasor, 2021. április 5. 11:00; MGyTK

Az ünnep igéje: Nem halok meg, hanem élek, halleluja, és hirdetem az Úr tetteit, halleluja! (Zsolt 118,17)

Lekció/olvasmány: Lk 24,13-35 – Az emmausi tanítványok

Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvanfutamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. Ő pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak. Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt; és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták. Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat? Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Textus/a prédikáció alapigéje: 1Kor 15,20-23 – Krisztus feltámadt, mi is feltámadunk

Pál írja: Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámában mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.

Kedves Gyülekezet!

OLYAN SZÉP EZ az első zsenge, első hajtás kép! Most tavasszal, az élőlő növényeket figyelve különösen is megragadható. Olyan nagy öröm látni, hogy rügyeznek, hajtanak a fák, bokrok, virágok. Már az első kicsi rügykezdemény is jelzi a jó hírt, hogy nem fagytak el a tél során, hanem élnek, hajtani, virágozni, teremni fognak. Pál növényvilágból vett képe is egy ilyen hatékony kezdetre utal akkor, amikor ennek a teljes egészében a feltámadás és a halottak feltámadása kérdésének szentelt fejezetben arról beszél, hogy az első zsenge, az első hajtás, azaz Krisztus feltámadásából, Isten általi megeleveníttetéséből az is követke-

zik, hogy a halottak is feltámadnak, megeleveníttetnek majd, annak rendelt idejében. Krisztus a halált követő élet első hajtása, az új, megváltozott, örökkévaló életforma első jele lett, és az ő sorsa meghatározza a benne hívők sorsát is.

A görög főnév, amit itt Pál használ (aparhé, azaz zsenge v. hajtás) annak a valaminek a kezdetét, a kiindulópontját, az első megjelenését jelzi, ami aztán a garanciája, a biztosítéka, a záloga lesz mindannak, ami utána ebből következik. Rügyből a hajtás. Jézus feltámadásából a halottak test szerinti feltámadása. Ezért írja oly magabiztosan Pál: ha Krisztus feltámadt, akkor az is fel fog támadni, aki hozzá tartozik.

Ki tartozik hozzá? – kérdezhetjük. Mindazok, akik nem csak a mindenkori ember, azaz Ádám porból lévő, porrá váló sorsában osztoznak a testi létezésük által, hanem akik Isten fiának a sorsában, azaz feltámadásában is osztoznak, az Isten Szentlelke által ihletett hit révén. Egyszerűbben: aki hisz Jézusban, az hozzá tartozik, és ezért bizonytalanság fel is fog támadni.

Hatalmas vigasztalás ez mindazok számára, akik a hozzájuk közel álló drága szeretteik elvesztése miatt, valamilyen halálos kór diagnosztizálása, vagy a mostani járvány okozta súlyos megbetegedés miatt már rákényszerültek arra, hogy igazán szembenézzenek legnagyobb ellenségünkkel, a halállal. Pál pár szóban kifejezett, de annál tartalmasabb üzenete az ő félelmek, aggodalmak, veszteségek miatt fájó-sajgó lelkük számára mindennél fontosabb: Krisztusnak hála, nem a fájdalomé, a gyászé, a halálé, hanem Istené az utolsó szó.

A húsvéti hit Jézusra néz. Meglátja, hogy emberre lett testében Jézus is valóságosan átélte a test és a lélek iszonyú fájdalmait, szenvedéseit, az elhagyatottságot, s hozzá a halált. Tudja hát, hogy ki mit él át a testi-lelki szenvedései során. Halálát, eltemetését és az Atyja beavatkozásának köszönhető halálból való megeleveníttetését vigasztaló, erősítő első jelként mutatja fel, s közben mondja is: *nézzétek, én élek, és ti is élni fogtok* (Jn 14,19), s Krisztusban elhunyt szeretteitek is élni fognak.

Pál igen fontosnak tartja ennek hangsúlyozását, a halottak közül való feltámadás reménységének a szívünkben való megerősítését. Jól tudja ugyanis, hogy a halottak feltámadásának kérdésében történő elbizonytalanodás mennyire visszahat a Krisztusban hívó emberek helytállására földi életük küzdelmei során.

A korinthusi gyülekezethez tartozók elfogadták és hitték Jézus megváltását és feltámadását. Tudjuk, hogy ők még akár személyesen is találkozhattak Jézus feltámadásának szemtanúival, hiszen azok többsége élt még az első korinthusi levél megírásának idején. Elfogadták és hitték tehát Jézus megváltását és feltámadását, de többen e korinthusi hívek közül mégis azt állították, hogy bár Jézus igen, a halottak viszont már nem támadnak fel. Többféle téves reménység ill. téves reménytelenség állhatott ennek hátterében. Hozzá a korabeli zsidó szemlélet, de még sokkalta inkább hellenista környezetük hitvilága is befolyásolhatta őket. Egyesek úgy gondolták, hogy az örök életben csak azok részesülnek, akik még éppen élnek majd akkor, amikor az Úr visszajön. Mások, a Luther által rajongóknak nevezettek szerint a feltámadás már akkor megvalósult

az életükben, amikor hitre jutottak és a Szentlélek a hatalmába kerítette őket. Ők már a tökéletesség állapotára eljutott embereknek gondolták magukat. Megint mások szerint a halál végérvényesen lezárja az életet. A test feltámadásában kételkedőkre aztán az epikureus filozófia is hathatott, melynek a számunkra most fontos lényegét az olyan sírfeliratok és mondások is megvilágítják, mint pl.: „Valami nem létező voltam, és az lettem újra.” „Élj a világ javával, amíg képes vagy szeretni azokat.” „Élj a mával!” A görög mítoszok megint más gondolatokat erősíthettek meg bennük: a lélek továbbélésének, alvilági vándorútjának, majd Minósz döntése után vagy az alvilágban maradásának vagy az elíziumi mezőkön boldogan folytatódó életének a gondolatát. A lényeg: ha volt is síron túli reménységük ezeknek a kételkedő korinthusi gyülekezeti tagoknak, az csak a lélek tovább élését foglalta magában. A testben való továbbélés ill. feltámadás gondolatát nem foglalta magában. Őket akarta Pál meggyőzni.

A sír álmából nincs felébredés, mondták hát az egykori és mai kételkedők, Pál ellenben azt állítja, hogy a Krisztusban hívó viszont olyan álmodót alszik a halála után, amelyből fel fog kelni, ébredni, támadni. (Cserhádi S.) Azért, mert osztozik annak a Krisztusnak a sorsában, akinek a sorsában és küldetésében nem csak a halála történt értünk emberekért, hanem a feltámadása is.

A test nélküli élet – írja Korinthus-kommentárjában Cserhádi Sándor – semmilyen formában nem elfogadható teljes emberi létként. A test ugyanis nem valami elhanyagolható és leírható része a Krisztushoz tartozó embernek. A test által nyújtott lehetőségek nélkül nem lehetnénk sem egyedi lények, sem Krisztus eszközei. A halottak testben való feltámadása nélkül ezért nem lehetne igazi reménységük a Krisztusban hívóknak. Mert aki a halottak testben való feltámadását kiiktatja a reménységei közül, az kérdésessé teszi Krisztus feltámadásának erejét, ezzel a Krisztusban felkínált új élet élésének a lehetőségét is, és kérdésessé teszi Krisztus földi életén túl is érvényes hatalmát is. Pál üzenete tehát az, hogy nem méltó az a reménység Krisztushoz, amely nemhogy többet, hanem inkább kevesebbet kínál a földi létén túl, mint amennyit a földi létben nyújtott.

Khrüszosztomosz egyházatya gondolatai hasonlóak: „Még ha a lélek meg is marad, mert örökre halhatatlan, a test nélkül nem képes elfogadni a reá váró jókat. Ha a test nem támad fel, a lélek nem nyerheti el azoknak a javaknak a koronáját, amelyek számára a mennyben vannak felhalmozva.” Ez jusson eszünkbe mindig a növényi rügyek és hajtások láttán! Imádkozzunk!

Áldunk téged, Urunk, te első zsenge, te gyönyörű első hajtás, hogy a test feltámadásának reménységével is erősítesz és bátorítasz minket hitünkben, életünkben és halálunkban. Ámen.